

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

De Roerdomp en zijn nest. — Zooals ik reeds vermeldde, vond ik 13 April in 't riet tegenover Kampen een roerdompnest met 5 eieren, dat ik den volgenden dag kielte. Toen ik er 16 April ging kijken, bleef de roerdomp er op zitten, tot ik er vlak vóór stond. Den een-en-twintigsten liep ik er heel voorzichtig heen en zag 't wijfje door de rietstengels heen zitten broeden; toen het onraad bespeurde, hief het den kop recht op, den snavel naar boven en keek me met de kleine oogen voortdurend aan; ten slotte vloog 't weg.

Even later kwamen er een paar opgeschoten fabrieksjongens aan, die dwars door alles heen liepen, terwijl ze met stokken tegen 't riet sloegen en zodoende alle vogels opjoegen.

Met 't noodige lawaai ging 't nu juist langs 't pad waar 't nest zat, maar ze keken op 't critieke moment gelukkig juist den anderen kant uit en zagen de eieren dus niet. Maar tot mijn groote verbazing zag ik — 'k was die lui expres gevolgd — de roerdomp op 't nest zitten! Die had zich er dus niet aan gestoord, wat meteen de redding voor de eieren was geweest.

Den 23sten constateerde ik, door op een afstand post te vatten, dat binnen 10 minuten de oude al weer vlak bij 't nest was.

Zaterdag 28 April ging ik weer naar 't riet toe. Een kievitsnest was juist dien dag uitgelopen, als een open protest tegen de eierenzoekers! Behalve snippen, waren 't nu witgatjes, die het tooneel verlevendigden. Overal vlogen ze op met een schel geluid om even later een gezang ten beste te geven, dat aan de boomleeuwrik herinnerde. Van heel nabij kon ik ze bewonderen, in hun licht gespikkeld pakje, dat bij 't helle wit aan de stuitsreek toch weer donker leek.

Voor 't eerst riep de groote karekiet weer en een viertal zwarte sterns kwam nijdig roepend naar me kijken.

En in 't roerdompnest zaten naast één ei, vier leuke rood-bruinachtige jongen! Ze hieven den kop open lieten een zacht lokaal geluid hooren. Ze waren naar de grootte te oordeelen in ieder geval den vorigen dag reeds uitgekomen. Dinsdag's zat er in één der eieren trouwens al een gaatje, wat ik toen voor gebroken hield, bij 't opvliegen.

Daar ze 21 à 22 dagen broeden, is 't eerste ei vast niet later dan 1 April gelegd, dus vrij vroeg.

1 Mei waren er 5 jongen. Dit keer zat de oude er op. 't Mannetje en wijfje beide zag ik alleen de eerste maal bij 't vinden van 't nest.

Den vijftien Mei, den eersten warmen dag van dit jaar, trok ik er op uit om de jongen te kieken, wat me, staande in 't water tot aan mijn knieën, tenslotte gelukte; één jong bleef mooi midden in 't nest zitten, maar de anderen verborgen zich aan den rand, achter 't riet.

Slechts die ééne kon dus vereeuwigd worden.

'k Wilde echter graag de heele familie er op hebben en haalde 8 Mei alle jongen even uit 't nest en na ze geringd te hebben, maakte ik er „op den wal” een kiek van. Ze waren nu al vrij groot, op 't laatst uitgekome ne na. Heftig vielen ze op me aan met den bek wijd open. Eén spuwde, toen ik hem pakte, van schrik (of uit wraak?) een halven kikvorsch uit!

Als ik nu van Texel weer thuis ben, zullen ze al wel aan 't zwerven zijn buiten 't nest. 'k Zal ze missen, die leuke roerdompjes.

De Koog, Texel, 11 Mei '23.

C. G. B. TEN KATE.

Verandering in het beeld van den plantengroei over een betrekkelijk kort tijdsverloop. — De volgende opmerkingen interesseeren misschien ook lezers van „De Levende Natuur”. Zij worden gegeven zonder eenige pretentie, als leeke-opmerkingen, maar van iemand, die met belangstelling gadeslaat, hetgeen er om hem heen gebeurt, ook den plantengroei. Het is mij opgevallen, hoe in den betrekkelijk korten tijd, ruim tien jaar, dat ik te Helder woon, het totaal beeld van den plantengroei verandert. Ik geef hier, losweg, eenige voorbeelden, die wellicht voor aanvulling vatbaar zijn.

Aster tripolium, de zeeaster of zulte, vroeger ook al veel voorkomend, heeft zich ongetwijfeld nog sterk uitgebreid. Langs de slootkanten, de grachten in de stad, etc. vormt ze een ononderbroken rand op vele plaatsen, die tot laat in den herfst, ook in uitgebloeiden